

La SOCS: una mirada al futur

Joan PUJOLAR

Societat Catalana de Sociolingüística

Universitat Oberta de Catalunya

El 8 de febrer de 2019 la Junta de la Societat Catalana de Sociolingüística convocà els socis a una trobada de reflexió sobre l'estat i les perspectives de la disciplina i de la mateixa entitat. L'esdeveniment estigué organitzat a l'entorn d'un conjunt d'intervencions curtes i col·loquis. Entre els intervinents, hi hagué Teresa Cabré, presidenta de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC), Xavier Vila, en nom del Centre Universitari de Sociolingüística i Comunicació (CUSC), Miquel Àngel Pradilla, en nom de la Xarxa CRUSCAT (Coneixements, Usos i Representacions del Català), i un seguit de col·legues que representaven diferents trajectòries dins la disciplina: professorat sènior, com Luci Nussbaum o David Block, i júnior, com Avel·lí Flors. També hi participaren Mercè Solé, amb una llarga trajectòria al Consorci per a la Normalització Lingüística i actualment secretària de Linguapax, i Anton Ferret, cap del Servei d'Informació, Difusió i Estudis de la Direcció General de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya (DGPL).

Aquest text pretén oferir un resum de la jornada, amb el benentès que la dinàmica del col·loqui no se segueix estrictament. El que ofereixo aquí és una tria dels temes més distintius que s'hi tractaren, tot cuidant en tot cas que totes les qüestions siguin esmentades i degudament desenvolupades en un punt o un altre del text. És a dir, s'ha fet una reelaboració del material per tal de donar-li una certa fluïdesa narrativa. Per altra banda, aquest escrit presenta el diàleg com si conduís a un consens que, si bé està formulat en termes amplis i plausibles, no necessàriament reflecteix el que la trobada va permetre de fer. Les persones aquí esmentades han tingut ocasió de fer objeccions i matisos a aquest text, però no necessàriament ho formularien tot igual ni té el valor d'una declaració conjunta.

PRESENTACIÓ: LA SOCS I LA SECCIÓ FILOLÒGICA

Joan Pujolar, professor de la Universitat Oberta de Catalunya (UOC) i president de la SOCS, obrí l'acte plantejant les dificultats amb què es trobava la Junta de l'entitat per a mantenir uns bons nivells de participació en les activitats i en les tasques. Explicà que la Junta havia decidit recentment abandonar el format de la conferència acadèmica mensual que s'havia heretat de feia molts anys. Explicà que entenia que la funció de la Societat era la de donar serveis als «sociolingüistes» en un sentit ampli,

així com mantenir un esperit de comunitat entre la gent que fa estudis en aquest àmbit o hi té un interès substantiu, com poden ser els estudiosos acadèmics, però també els dinamitzadors lingüístics i gent que treballa en l'activisme i en la planificació lingüístics. Va plantejar el fet que, en aquest sentit, la situació de la SOCS era una mica especial. Recordà que les activitats habituals de les societats científiques són: 1) la informació regular als socis, 2) l'organització d'un simposi anual o bianual i 3) la publicació d'una revista científica de referència. La informació a socis que solia distribuir-se a través de butlletins actualment es duu a terme a través de llistes de correu electrònic, a voltes complementades per comptes de Twitter o Facebook. En el nostre cas, aquesta funció ja la porten a terme, sovint de manera coincident, la Xarxa CRUSCAT i el Forum-sl. El simposi regular de la disciplina s'organitza bianualment també des del CRUSCAT. L'equip de direcció i edició de *Treballs de Sociolingüística Catalana* (TSC) funciona de forma satisfactòria però operativament independent de la Junta. En aquest context, la SOCS aporta bàsicament els Premis Modest Reixach, que distingeixen les aportacions a la disciplina en matèria de recerca. En els darrers anys, també ha desplegat iniciatives de foment i suport a la recerca sociolingüística entre estudiants de grau i màster a través de la sèrie «Nous talents» i dels tallers metodològics anomenats «NIU», que tingueren molt d'èxit el 2018 a la Universitat de Lleida (UdL). Joan Pujolar observà que la Societat és desconeguda pels estudiants i per molts recercadors en estudis del discurs que no tenen específicament la llengua catalana com a objecte d'estudi, i que no té visibilitat en les anomenades «xarxes socials» d'Internet.

Teresa Cabré plantejà la posició que tenia o que podria tenir la SOCS, com a societat filial, en el context de l'IEC i més específicament de la seva Secció Filològica. Les societats filials estan representades a les respectives seccions pels seus presidents, però no participen en les seves comissions ni tampoc en els processos de selecció de nous membres. Va recordar, en tot cas, que la finalitat principal de les seccions era la promoció i realització de la recerca en els seus àmbits respectius. I que era sobretot en l'àmbit de la recerca on una societat com la SOCS podia desplegar una activitat d'interès per a la Secció Filològica. En tot cas, ella apuntava la necessitat que l'IEC resolgués els processos d'assignació de fons per a la recerca, perquè en aquest punt la Secció Filològica patia un problema derivat d'uns desequilibris de disseny de la institució. La Secció Filològica gestiona uns serveis clau per a la missió de l'Institut que absorbeixen bona part dels fons de finançament de l'activitat de les seccions: la creació i manteniment de corpus, de diccionaris, la prospecció terminològica i altres recursos electrònics i de serveis d'atenció en relació amb la normativa. Teresa Cabré recordà que aquests serveis no constituïen recerca, per més que impliquessin la participació d'equips estables d'especialistes i tècnics (la majoria amb contractes laborals estables a la UOC), i que sovint fossin coordinats o dirigits per membres de la Secció o per les seves comissions. Aquesta era una activitat, recordà, que responia a la missió de l'IEC de ser la institució de referència en matèria de normativa lingüística, i no a les possibles estratègies o prioritats de recerca que la Secció Filològica pogués definir en cada moment. El seu parer era que la Secció havia d'aconseguir que la direcció de l'IEC i les altres seccions entenguessin aquest concepte, amb la qual cosa es podria aleshores en-

cetar la conversa necessària sobre quines prioritats en matèria de recerca filològica s'havien de definir i quins fons s'hi podien dedicar sense el condicionant que bona part del finançament estigués ja preassignat a serveis lingüístics. Per altra banda, apuntà que l'IEC necessitava modernitzar els propis procediments d'avaluació de propostes de projecte per tal d'homologar-los amb les dinàmiques competitives que s'han imposat en el món científic contemporani. Finalment, la presidenta de la Filològica apuntà les línies de recerca que al seu parer podien ser rebudes amb més interès per la Secció: en primer lloc, *a*) com es gestionen les llengües que tenen més d'un centre de fixació de la normativa (o en què funcionen territorialment o socialment criteris normatius lleugerament diferents encara que estiguin consensuats); en segon lloc, *b*) procediments i criteris de seguiment de la implantació de la normativa o de la qualitat de la llengua.

BLOC 1: EL CUSC I EL CRUSCAT

Seguidament intervingué Xavier Vila, director del CUSC, un centre creat el 1998 a partir de l'equip de sociolingüistes de la Universitat de Barcelona. Des d'un primer moment, el CUSC impulsà un projecte de constituir un centre de recerca interuniversitari que pogués exercir un cert paper de lideratge en la disciplina i que fos també un referent en recerques associades a les polítiques lingüístiques als Països Catalans. Concretament, el 2006 elaborà una proposta de creació d'un Institut de Recerca en Plurilingüisme Social, que la Universitat de Barcelona (UB) elevà a l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca (AGAUR), però que finalment no prosperà. Xavier Vila considera que una vulnerabilitat important d'aquest projecte és el fet que les autoritats educatives catalanes no perceben la necessitat d'associar un programa sòlid de recerca als temes de plurilingüisme educatiu, per la qual cosa falla un dels principals «clients» o usuaris potencials d'aquesta idea. En aquest context, l'estratègia dels impulsors a la Universitat de Barcelona fou assegurar el suport de diversos departaments, amb una nodrida participació nominal de professorat, assegurar uns recursos mínims per a la gestió i l'adscripció de diversos projectes de recerca finançats externament amb convocatòries competitives o mitjançant contractes, i mantenir una activitat acadèmica regular a través del «Seminari del CUSC», a banda d'altres esdeveniments acadèmics. Xavier Vila expressà que l'objectiu actual principal del CUSC era el de formar investigadors, s'entén sobretot a través del suport a projectes doctorals i postdoctorals. Malgrat el desinterès dels actors educatius en aquesta línia de recerca, el Centre s'ha convertit en referència en l'anomenada «sociolingüística educativa» per l'aplicació dels propis mitjans. També publica anualment la revista *Llengua, Societat i Comunicació*, que es focalitza en l'elaboració de temes de cara a actors no acadèmics, per bé que Xavier Vila emfatitzà que el CUSC, per més orientat que estigui a la recerca sobre els usos lingüístics a Catalunya i sobre la situació del català en concret, no ha volgut mai fer activisme ni participar de plataformes d'activisme lingüístic.

En la seva valoració general del camp, Vila considerava que patia les dificultats derivades de la seva adscripció disciplinària perifèrica i de frontera entre diverses

disciplines. Ho demostrava el poc ajut obtingut per part de la jerarquia universitària per donar suport als projectes d'un centre de recerca amb cara i ulls. Finalment, Vila manifestà uns certs dubtes sobre si li corresponia a la SOCS de fer recerca, per bé que veia lògic que la seva activitat tingués algun retorn per a l'IEC en els termes que havia plantejat Teresa Cabré. Considerava que l'aportació més sòlida que la Societat estava fent actualment la constituïa la revista TSC. Considerava també evident que la SOCS havia de facilitar d'alguna manera les relacions o el contacte entre sociolingüistes i no tenia del tot clar en quina mesura la societat havia d'incloure activistes o participar d'activitats de dinamització social de la llengua, per bé que això es podia fer també a través de l'IEC.

La intervenció següent fou a càrrec de Miquel Àngel Pradilla, professor de la Universitat Rovira i Virgili (URV), membre de la Secció Filològica i ara mateix director del CRUSCAT (<http://blogs.iec.cat/cruscat/>), un ens creat pel mateix IEC el 2003 i que és una oficina independent tant de la SOCS com de la Secció Filològica. Des del primer moment el CRUSCAT es concebé com un espai de trobada per als qui fan recerca sobre «la situació i l'evolució del català», així com de difusió d'aquesta recerca a través de les publicacions pròpies i dossiers, o mitjançant la difusió d'esdeveniments i publicacions a través del mateix blog. Les actuacions substantives que històricament ha impulsat han estat, en tot cas, la publicació dels «Informe(s) sobre la situació de la llengua catalana», que cobreixen ininterrompudament el període entre els anys 2003 i 2005. Aquests informes s'impulsaren mitjançant la creació de l'Observatori de la Llengua Catalana, integrat per actors diversos i dotat, per tant, d'una certa independència política. Aquesta sèrie constitueix un altre exponent de l'ambició dins la professió de crear procediments de seguiment de fenòmens sociolingüístics als Països Catalans i, indirectament, d'avaluació de polítiques lingüístiques. En els darrers anys, però, el finançament necessari per al projecte no es mantingué i el mateix observatori està inactiu. Pradilla creia que aquesta activitat tenia el potencial de ser políticament incòmoda per les seves implicacions. La segona aportació és l'organització bianual, des del 2011, de les Jornades «La recerca sociolingüística en l'àmbit de la llengua catalana», que compleixen la funció sovint esmentada com a necessària de connectar entre si els recercadors d'aquest àmbit i de visibilitzar la seva recerca en curs. Pradilla feu èmfasi també en el caràcter catalanocèntric del CRUSCAT, i en el fet que en els darrers anys la Xarxa ha hagut d'obtenir externament bona part del finançament per a la contractació d'un assistent que dona un suport clau a l'edició de la revista TSC. Amb tot, amb el finançament actual, el nivell inicial d'activitat no s'havia pogut mantenir.

En relació amb la visió del camp en conjunt, Miquel Àngel Pradilla corroborà alguns comentaris de Xavier Vila i incidí especialment en el caràcter institucionalment dispers de la disciplina, amb equips o ens com el CUSC i CRUSCAT, així com la SOCS, amb poc finançament i, consegüentment, amb lideratges dèbils i amb una capacitat d'influència molt limitada.

Arribats a aquest punt, tingué lloc un format de col·loqui més obert. Teresa Cabré, per exemple, considerava discutible que fos un problema la situació perifèrica de la disciplina en la mesura que els protagonistes del camp tinguessin la capacitat d'evi-

denciar la necessitat imperiosa de tractar uns determinats temes i necessitats, alhora que la posició acadèmica liminar també podia capitalitzar-se d'altres maneres. Elvira Riera apuntà el fet que el personal acadèmic actualment està sota pressió de planificar amb molt de compte la seva dedicació a projectes i a òrgans de publicació, per la qual cosa era important que l'IEC actualitzés els seus procediments de gestió del finançament de la recerca, igual que les revistes de l'IEC han de participar en la batalla de la indexació. En aquesta batalla, hi havia també el problema específic de l'ús de la llengua catalana en l'àmbit científic, aspecte sobre el qual les mateixes institucions universitàries i polítiques del país semblava que jugaven en contra. Luci Nussbaum recordà el fet que es feia molta recerca sociolingüística no necessàriament centrada en la llengua catalana. Xavier Vila i altres també opinaven que, al costat de la modesta activitat de recerca que hi havia, existia al país i sobretot a Barcelona una ingent activitat de debat: seminaris, conferències, jornades, accions i campanyes. Això es devia a l'existència de molts més actors que no havíem arribat a incorporar en la discussió, com la mateixa *Revista de Llengua i Dret*, les activitats dels centres de normalització, la Càtedra de Diversitat Lingüística i Cultural, l'Ateneu Barcelonès, el CIEMEN, la Plataforma per la Llengua, la Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana, els diversos grups de recerca, etc. Tot plegat formava un entorn que potser la SOCS podia en algun moment ajudar a coordinar.

BLOC 2: EL SECTOR ACADÈMIC

Avel·lí Flors-Mas, doctor recent i professor associat a la UB, va intervenir després d'haver contrastat el seu parer amb altres doctorands. Considerava que la SOCS era un espai de molt d'interès i potencial per a la disciplina, *a)* pel seu caràcter d'ens supraterritorial que podia generar un relat sobre la sociolingüística a les terres de parla catalana, *b)* també perquè podia actuar d'interlocutor en la determinació de prioritats de recerca, i alhora *c)* ajudar a projectar l'experiència catalana en la sociolingüística internacional. Va constatar que el camp en conjunt era molt complex i divers, amb molts d'actors diferents, que potser la SOCS *d)* podia aspirar a interrelacionar d'una manera productiva. Amb tot, aquests papers requerien una tasca de reflexió sobre quin era, o quins eren, els públics de la SOCS i en quina mesura: acadèmics? Professionals de la política lingüística? Associacions locals? Activistes?

Més enllà d'aquesta reflexió estratègica, plantejava un seguit d'activitats que es podien dur a terme, a banda d'iniciatives encertades com la dels «Nous talents» i el «Niu de suport per a TFs»: un congrés de sociolingüística catalana, una escola d'estiu de sociolingüística, traduir una selecció de textos dels TSC, aplegar recursos bibliogràfics associats al Niu, grups de treball amb participació d'estudiants, beques en el domini de la catalanofonia a fora o fer actes per al públic més ampli.

Els professors Luci Nussbaum (UAB) i David Block (ICREA-UdL) van focalitzar les seves intervencions en temes més específics. Luci Nussbaum va incidir en el camp específic dels grups de recerca dedicats a l'aprenentatge de llengües i que incorpora-

ven un vessant sociolingüístic. Aquests grups estan ubicats en departaments de didàctica de les llengües, traducció i ciències del llenguatge, filologies, sociologia, antropologia, etc. A banda d'estudiar diverses dimensions de l'aprenentatge de llengües en totes les etapes del sistema educatiu, exploren també pràctiques lingüístiques —als centres, a la llar, en la vida quotidiana—, actituds, ideologies, representacions, identitats de docents i aprenents, temàtiques pròpies de la SL. Va recalcar que no tenim molts d'aquests grups identificats, però que tampoc no hi ha interrelació entre ells ni tenen tampoc una interlocució significativa amb l'Administració. Per exemple, els diversos grups dels Països Catalans no se citen entre ells i estan més pendents de la marxa internacional de la disciplina. Així, el recent document difós per la Subdirecció General de Llengua i Plurilingüisme (2018) cita estudis estrangers i no del país o països. Aquests grups tenen poca relació amb les administracions i altres agents socials, per la qual cosa l'impacte o l'aplicació de les seves recerques queda purament sobre el paper. Entre les seves propostes hi hagué: *a*) Inventariar aquesta secció del camp i oferir-los la SOCS com a punt de trobada; *b*) aplegar-los en una trobada on es fes un estat de la qüestió sobre la formació lingüística de les generacions actuals; *c*) treballar la participació de l'Administració i els agents socials en els projectes de recerca; *d*) promoure la formació metodològica en aquest sentit, i *e*) estudiar com incidir en la formació per al professorat de secundària (a través dels màsters o d'altres formes).

David Block recordà la Iniciativa Catalana de Sociolingüística, que impulsà el 2013-2014 i que contribuï a dinamitzar un nodrit grup d'estudiants de l'època i creà la base per a futures col·laboracions. En termes generals, va advocar per conrear el perfil públic de la SOCS i del camp en general: caldria organitzar esdeveniments mobilitzant més gent i incidir més en els debats públics, tot promovent una visió més crítica de l'ús de terminologia relacionada amb la nostra feina i sobre aspectes del discurs públic. Caldria participar més en plataformes ja existents, com entitats locals o com l'Escola Europea d'Humanitats (<https://escolaeuropeadhumanitats.com>), on es podrien organitzar sèries de conferències. Un altre espai que podria obrir la SOCS són sessions de mig dia o de dia sencer orientades a temes concrets que podrien facilitar més la participació.

BLOC 3: EL SECTOR PROFESSIONAL

Mercè Solé recordà els orígens de la SOCS com un espai de trobada entre disciplines, territoris, universitats. De la mateixa manera, ara hauria de facilitar aquesta interacció entre estudiosos de disciplines diverses i també entre especialistes, professionals i no especialistes. En aquest espai és on s'hauria de produir una part important del debat sobre el model de país que volem. Per exemple, la SOCS va emergir amb un focus molt participat sobre el català i la seva normalització. Ara està clar que el focus és més sobre la relació del català amb les altres llengües del país/països.

Anton Ferret va aixecar acta dels grans canvis socials que s'han produït al país al llarg de la vida de la SOCS, que en gran manera és també el període d'existència de la

Direcció General de Política Lingüística de la Generalitat catalana. Va notar que aquests canvis són molt substancials i poden desorientar la gent que treballa a l'Administració i participa en les polítiques més a llarg termini. Així, la lògica postindustrial en l'economia ha fet recular el model de la gran empresa jerarquitzada en favor de les xarxes en canvi i mobilitat constants. Sabem poc com aquests canvis han impactat en els usos lingüístics, ni tan sols específicament a Internet. Per altra banda, la crisi econòmica ha obligat a retornar la mirada als barris, al territori i a la gent gran per afrontar-ne les conseqüències. Sabem poc com aquests canvis han pogut afectar la idea que el català facilitava l'ascens social. La gran mobilitat de gent no resulta només en la diversitat que es viu al país, sinó també en molts catalans que se'n van a viure i a treballar a fora. S'ha produït un canvi polític que ha posat en qüestió el que era l'espai considerat de consens general, dins el qual hi havia el tema de la llengua catalana.

Anton Ferret va incidir en el fet que la recerca sociolingüística catalana no arribava a tractar totes aquestes qüestions, o no d'una forma prou exhaustiva. També indicà que la gent de l'Administració esperava que els sociolingüistes els ajudéssim a copsar i seleccionar allò de valor que es fa internacionalment en l'àmbit. I finalment, incidí en la necessitat d'un canvi de paradigma en l'orientació de la recerca. Considerava que en les darreres dècades s'havia invertit molt a mesurar l'extensió, o el gruix, o la solidesa de l'ús del català. Ara s'havien de començar a plantejar els *perquè*: quines raons i lògiques hi ha darrere els fenòmens; això comporta en termes generals passar de la mesura quantitativa a la conceptualització qualitativa.

COLLOQUI FINAL I CONCLUSIONS

El debat abordà molts temes i els participants no estaven en condicions de treballar ordenadament cap a un consens o síntesi ben articulats. En tot cas, es poden esmentar un seguit de punts de consens que poden servir de punt de partida per a una elaboració més afinada:

1. L'entramat institucional de la sociolingüística catalana és dèbil i dispers: el CUSC, CRUSCAT i la Junta de la SOCS són modestos com a estructures. També es pot fer esment, en aquest sentit, de l'Observatori del Plurilingüisme a les Universitats Catalanes, de la Universitat de Lleida (<http://www.opuc.udl.cat>). De fet, en conjunt sumen una persona contractada laboralment, uns pocs contractes a temps parcial, sovint de durada limitada, i la resta de força de treball prové d'aportacions voluntàries de persones fora d'horari laboral o de les dedicacions residuals que dins l'horari poden fer els acadèmics un cop han atès la docència, la recerca i la gestió universitàries. Aquests recursos són raonablement utilitzats perquè els diversos actors tenen bones relacions entre ells i s'ajuden en la mesura que poden (el cas més clar, en el suport del CRUSCAT a l'edició de la revista *Treballs de Sociolingüística Catalana*); però així no es pot liderar un sector que podria incloure o interconnectar, a més, actors com la Plataforma per la Llengua, la Coordinadora d'Associacions per la Llengua, el

Consorci per a la Normalització Lingüística, Linguapax, càtedres i grups de recerca diversos, etc., per no parlar dels serveis que es podrien fer a administracions i en la difusió de coneixement a través dels mitjans de comunicació i les xarxes socials.

2. Un punt general de coincidència era, doncs, la necessitat d'una institucionalització més sòlida a través *a)* d'un centre de recerca universitari que abordés les necessitats prioritàries de recerca del camp. També caldria *b)* una estructura capaç de liderar o gestionar en xarxa els serveis i punts de trobada o de diàleg entre actors diversos que s'han determinat com a necessaris. Aquesta estructura o estructures haurien de tenir un finançament que garantís uns nivells de gestió eficaços i que alhora comandés un cert respecte com a actor capaç de mobilitzar mitjans i sectors alts de l'Administració i de la jerarquia universitària. Només creant aquesta estructura d'interlocució seria possible determinar prioritats de recerca al costat de les prioritats polítiques, i implicar múltiples actors en debats estratègics continuats en diversos sectors: activistes, voluntariat, grups de recerca diversos, etc.

3. En el debat sorgiren diversos punts de vista sobre les raons de les mancances existents. Per una banda, el centre de recerca no havia estat possible en el seu moment perquè la jerarquia universitària i política inscrita en organismes com la Direcció General de Recerca o el Consell Interuniversitari havien prioritzat altres àmbits científics. Alguns participants, en tot cas, apuntaven que corresponia sobretot als mateixos sociolingüistes de guanyar aquesta batalla, per més que pugui semblar que les universitats i els governs s'estiguin desinteressant pels temes socials o que el tema del català sigui vist com un afer local en un món global. En tot cas, es constata l'existència d'una manca de cultura d'interrelació entre govern i recerca, la manca de consciència que el discurs sobre la llengua s'ha de treballar i elaborar contínuament, i que les polítiques públiques requereixen una avaluació continuada.

Fos com fos, sembla que el punt de partida seria que aquells que som, en la mesura de les nostres possibilitats, endeguéssim un procés de reflexió estratègica per determinar uns objectius abastables i consensuats que canalitzessin més forces que les que actualment es van dispersant. Dins aquest procés estratègic es podria establir la prioritat entre aquestes possibles actuacions a diversos nivells. Probablement cada idea requeriria un responsable i tots els delegats territorials possibles almenys al País Valencià i a les Illes Balears:

a) Crear una comissió interuniversitària d'impuls d'un centre de recerca en plurilingüisme, amb participació de grups de recerca i d'entitats com Linguapax, CIE-MEN, Càtedres, CRUSCAT, CUSC, etc.

b) Arbitrar la presència de la SOCS a les xarxes socials a través de Facebook, Twitter, Viquipèdia, Mastodon, etc.

c) Crear una línia d'actuació de projecció de la sociolingüística en plataformes de reflexió i entitats locals.

d) Crear una sèrie estable de congressos i simposis de la disciplina, planificant l'encaix entre un esdeveniment general i jornades o seminaris enfocats a temes concrets.

e) Crear una sèrie estable d'activitats de formació adreçades a estudiants, acadèmics, activistes, polítics i treballadors de la informació: per exemple, escola d'estiu.

- f) Ajudar a interconnectar. Aquest aspecte s'hauria de treballar conjuntament amb la necessitat d'ampliar la perspectiva disciplinària de la SOCS.
- g) Col·laborar amb la Secció Filològica per treure a concurs de projectes d'interès estratègic per a l'IEC.
- h) Col·laborar amb la DGPL i altres ens de l'Administració per treure a concurs projectes d'interès estratègic en matèria de política lingüística.
- i) Mantenir i renovar *Treballs de Sociolingüística Catalana*.
- j) Mantenir i renovar el Premi Modest Reixach.
- k) Mantenir i renovar les activitats de promoció: «Nous talents», «Niu».

Girona, 11 de març de 2019

Nota: A banda dels participants anomenats en el text, s'agraeix també l'ajut d'Eva Codó, Elvira Riera, Emili Boix, Natxo Sorolla i Maria Sabaté en l'organització i el seguiment de l'activitat.